

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **B. V.**, bytem A. D., V., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. SZ_044549/2014/KUSK, č. j. 058580/2014/KUSK,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) žalobkyně napadla rozhodnutí označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Komise pro pojednávání přestupků města Bystřice (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 5. 2. 2014, č. j. 35/03556/2013/KKPP, jímž byla uznána vinnou z přestupku podle § 46 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měla dopustit tím, že dne 26. 10. 2013 kolem 20:00 hodin v rozporu s povinností vést psa při pohybu na veřejném prostranství na území města Bystřice, která je stanovena obecně závaznou vyhláškou Města Bystřice č. 1/2010, již se stanovují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství města Bystřice (dále jen „vyhláška města Bystřice“ nebo „vyhláška“), nevedla svého psa na vodítku na prostranství veřejně přístupném v blízkosti domu č. p. X v ulici K Nesvačilům, 275 51, Bystřice, přičemž v důsledku tohoto zanedbání povinnosti se pes dostal do kontaktu s jiným psem a utrpěl zranění, jež si vyžádalo lékařské

veterinární ošetření s finančně vyjádřenou a prokázanou škodou ve výši 1.117,- Kč, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve stejné výši, s tím, že se svým nárokem byla žalobkyně dle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích odkázána na soud.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že jí byla pokuta uložena neoprávněně, neboť se nedopustila žádného porušení zákona o přestupcích a ani vyhlášky města Bystřice, když učinila veškerá preventivní opatření k zajištění štěněte západosibiřské lajky, a to zejména označením štěněte světelným obojkem, pravidelným výcvikem na cvičišti, socializací, elektrickým obojkem - prodlouženým vzdušným vodítkem, které nedovolí zvířeti svévolně při jakémkoliv pudovém a instinktivním chování opustit blízkost majitele. Správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci, tedy i obsah vyhlášky města Bystřice, když nevěnoval pozornost nejen jejímu neuveřejnění na webových stránkách města Bystřice, ale ani na úřední desce obce, kde tato byla doplněna až po urgenci žalobkyně, ale ani ve vztahu k soukromému vlastnictví k nemovitosti, kde se incident s agresivním psem paní V. a štěnětem žalobkyně stal.

Protože nedošlo ke změně územního plánu spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků, které jsou v soukromém vlastnictví, ani v novém územním plánu obce, je žalobkyně přesvědčena, že by použitím obecně závazného předpisu - vyhlášky upravující volný pohyb psů, došlo k nepřiměřenému upřednostnění veřejných zájmů nad zájmem soukromým. Ústavní soud v minulosti mnohokrát zrušil obecně závazné vyhlášky obcí pro jejich rozpor s čl. 104 odst. 3 Ústavy a vytkl, že normují oblast státní správy a tím přesahují oblast svěřenou jim do samostatné působnosti.

Žalobkyně dále uvedla, že i přesto, že její štěně nebylo vedeno na vodítku, bylo socializované, opatřeno světelným obojkem, ve výcviku s elektrickým obojkem, a proto nikomu nevznikla z jejího jednání škoda. Podle vyhlášky města Bystřice „*délka vodítka musí znemožňovat útok či jiné obtěžování ostatních osob*“. Podle žalobkyně naopak paní V. nedokázala zajistit svého agresivního psa tak, aby nedošlo k útoku právě tímto jejím agresivním psem, jak uvedla ve své výpovědi i svědkyně K. Přičemž paní V. sama sdělila přestupkové komisi, že si je vědoma toho, že její pes nemá rád ostatní psy. Právě s ohledem na uvedené má žalobkyně za to, že paní V. nese plnou odpovědnost za chování svého psa, neboť nedodržela potřebnou opatrnost, navíc s přihlédnutím k tomu, že jde již o opakovaný útok jejího psa na ostatní psy.

Žalobkyně rovněž namítla, že se správní orgán nedostatečně zabýval otázkou doby, kdy se tento incident odehrál. Jelikož se stmívalo, dalo se jen stěží předvídat, že ze zákrytu vyrazí nějaký pes a bude útočit, a proto značnou roli sehrál i moment překvapení. Chovatelka agresivního psa nedokázala na rolovacím vodítku zajistit svého psa tak, aby se nedostal do bezprostřední blízkosti štěněte žalobkyně, které neútočilo, pouze se v doprovodu žalobkyně vracelo domů. Paní V. měla u sebe v době incidentu dva psy. Jeden z nich byl agresivní a zřejmě byl zajištěn rolovacím vodítkem, neboť by jinak byla pokousána i žalobkyně, druhého psa neměla vodítkem zajištěného. Paní V. nedokázala vodítko včas použít a zastavit psa před útokem. Žalobkyně zároveň dodala, že vodítko by štěně žalobkyně před žádným napadením nechránilo vzhledem k rychlosti provedeného útoku.

Žalobkyně dále namítla, že správní orgán chybně a nedostatečně hodnotil výpovědi svědků, zejména popis celého skutku. O tom svědčí skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmatečně uvádí „*sama obviněná doznala, že svého psa rasy Laika na vodítku dne 26. 10. 2013 neměla, že volně vyběhl z domu*“. Pes však z domu nevyběhl, ale naopak, byl na venčení mimo oblast soukromých pozemků, a až při poklidném návratu domů došlo k jeho napadení (v té době šlo o štěně o 20 cm v kohoutku, zatím co útočící pes měl 70 cm). Podle žalobkyně žalovaný nezohlednil ani žalobkyní předložené fotografie, na kterých je umístěna tabulka se značkou „P“ (parkoviště), a to s dovětkem „pouze pro vlastníky domu“, umístěným v čele přístupové cesty. Podle žalobkyně byla tabulka na pozemcích umístěna na základě dohody všech vlastníků, a to proto, aby nedocházelo nejen k parkování cizích vozidel, ale aby byl zdůrazněn i vlastnický vztah k nemovitosti, kde oplocení bylo shledáno nadbytečným z důvodů místních znalostí. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 5 As 21/2007 - 99, avšak pouhým zkopírováním odůvodnění tohoto rozsudku vytvořil zcela irrelevantní závěry k celé kauze.

Žalobkyně namítla, že v průběhu řízení navrhovala vyslechnutí dvou svědkyň - paní M. a paní R., neboť u obou došlo k napadení agresivním psem paní V. Správní orgán prvního stupně však tyto důkazy v rozporu se zákonem neprovedl.

Žalobkyně rovněž uvedla, že souhlasí s názorem žalovaného, že na předmětném pozemku není volný pohyb osob žádným způsobem omezen, že pozemek využívají bez omezení jednak všichni vlastníci, a že nelze vyloučit ani pohyb jiných osob. Žalobkyně dodala, že většina chovatelů má na těchto soukromých pozemcích a pozemcích ve vlastnictví města psy puštěné na volno, a to i přes to, že by možná neměli, ale protože se jedná o psy s mírumilovnou povahou, kteří nikoho nenapadají, mohou si chovatelé toto dovolit, neboť své psy ovládají i bez vodítek. Podle jejího názoru pouze pes paní V. musí být na vodítku.

Závěrem žalobkyně uvedla, že obecně platí, že pokud někdo způsobí škodu, je povinen tuto škodu nahradit. Do této škody pak spadají náklady účelně vynaložené na uvedení do předchozího stavu, tedy jak léčebné výlohy, tak i cestovné. Lékařské zprávy, které jsou součástí spisu, jsou dle žalobkyně dostatečným tvrzením o vzniku škody. Žalobkyně má za to, že příčinnou vzniklého incidentu nebyla skutečnost, že by pes žalobkyně byl venčen na soukromém pozemku bez náhubku a na volno, ale příčinou bylo agresivní chování psa paní V., dále jeho nedostatečné zajištění a neschopnost ho ovládnout. Žalobkyně proto namítla, že její chování nebylo v příčinné souvislosti se vznikem škody.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 a § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť napadené rozhodnutí trpí vadou řízení, když skutkový stav, ze kterého správní orgán vycházel, je v rozporu s obsahem správního spisu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je nesporné, že odvolání směřuje pouze do výroku rozhodnutí týkajícího se žalobkyně, neboť nenapadá výroky o zastavení řízení. Skutkovou podstatou přestupku proti pořádku ve věcech územní samosprávy podle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích je porušení povinností stanovených v obecně závazných vyhláškách obcí a krajů vydaných na úseku jejich samostatné působnosti. Město Bystřice v rámci své

pravomoci a věcné působnosti upravit pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství a vymezit prostory pro volné pobíhání psů vydalo na základě zákonných zmocnění vyhlášku města Bystřice, která byla schválena usnesením zastupitelstva dne 21. 4. 2010, byla vyhlášena vyvěšením dne 27. 4. 2010 a nabyla účinnosti dnem 1. 6. 2010. Zmíněná vyhláška byla rovněž přezkoumána kontrolním orgánem. Formální stránka této vyhlášky proto byla dodržena. Město Bystřice využilo své působnosti svěřené jí ustanoveními § 10 písm. a), c) a d), § 35 a § 84 odst. 2 písm. h) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) spolu s ustanovením § 24 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, a podrobně stanovilo konkrétní povinnosti v rozsahu daném zákonem. Materiální stránka obecně závazné vyhlášky tak byla dodržena. Ve vyhlášce (zveřejněné na stránkách města v části „Obecně závazné vyhlášky“, viz <http://www.mestobystrice.cz/obecne-zavazne-vyhlasky>) jsou v článku 2 upraveny pojmy jako „veřejné prostranství“, za které se považují všechna náměstí, ulice, chodníky, parky, tržiště, veřejná zeleň a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 25. 10. 2005, č. j. 5 As 49/2004 - 77. Dodal, že podle téhož článku vyhlášky se „vodítkem“ rozumí prostředek uzpůsobený k vedení psa, který musí být při míjení s jinou osobou nebo zvířetem zajištěn proti nenadálému prodloužení. V článku 5 jsou pak stanoveny povinnosti chovatele pro pohyb psů na veřejném prostranství, a to zejména povinnost vést psa při pohybu na veřejném prostranství v zastavěném území na vodítku, a to tak, aby při míjení jiných osob a vedených psů, byl pes veden na vodítku u nohy a nemohl se s nimi dostat do kontaktu.

K námitce žalobkyně o neoprávněném uložení pokuty žalovaný uvedl, že je nesporné, a žalobkyně to opakovaně potvrzuje, že dne 20. 10. 2013 ve večerních hodinách nechala při venčení svého psa volně pobíhat, resp. neměla ho na vodítku, které by zamezilo nenadálému prodloužení. Bylo zjištěno, že žalobkyně v okamžiku před kontaktem psů ani v okamžiku kontaktu psů, svého psa nepřivolávala, nedávala mu žádný hlasový pokyn. Elektronický obojek, kterým byl údajně pes žalobkyně vybaven, není pevným vodítkem, kterým by bylo možno zamezit kontaktu psa s osobou nebo psem. Elektronický obojek pouze vyše bolestivý signál psovi, který však může reagovat na signál bez kontaktu s člověkem, hlasovým povel, zkratovitě, a to agresí, ať již submisivní, tak dominantní. Podle žalovaného je tedy nesporné, že žalobkyně nesplnila povinnosti uložené jí vyhláškou.

K námitce žalobkyně, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci, žalovaný uvedl, že úřední deskou obce je myšlena pouze a jediné fyzická úřední deska (viz § 26 správního řádu). Dálkovým přístupem je pak míněno zveřejnění obsahu i způsobem umožňujícím přístup po internetu. Podmínkou pro platnost úkonu vyhlášením je jediné a pouze vyvěšení na fyzické desce obce po dobu stanovenou zákonem (§ 12 zákona o obcích). Vyhláška byla zveřejněna vyvěšením na úřední desce města Bystřice dne 27. 4. 2010, sejmuta byla dne 7. 7. 2010. Poté byla umístěna na internetové stránky města Bystřice umožňující dálkový přístup. Mezi účastníky je nesporné, že ke kontaktu psů došlo na pozemku v blízkosti domu č. p. X, v ulici K Nesvačilům. K přestupku tedy došlo v zastavěné části města, na veřejném prostranství, tak jak bylo věcně definováno ve vyhlášce, jak je definováno v právních předpisech, i jak se shodla judikatura soudů všech stupňů, a to bez ohledu na formu vlastnictví. Další podmínkou je „přístupnost komukoliv bez omezení“ (viz rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 25. 10. 2005, č. j. 5 As 49/2004 - 77). I tato podmínka je

podle žalovaného splněna. Je nesporné, že pozemek, na kterém došlo k přestupku, není oplocen a není nijak bráněno v jeho užívání veřejností. Dopravní značka upravující parkování nevylučuje veřejné užívání pozemku jiným způsobem.

K námitce žalobkyně, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou doby, žalovaný uvedl, že povinnosti stanovené vyhláškou nejsou omezeny časem jejich dodržování. Vyhláška platí bez ohledu na to, zda je ráno či večer, nebo pod mrakem. Naopak, v případě snížené viditelnosti (například ve večerních hodinách) by každý odpovědný chovatel měl svého psa vést na kratší vzdálenost, aby vyloučil přehlédnutí míjené osoby nebo psa. Proto žalovaný označil tuto žalobní námitku jako lichou.

K námitce žalobkyně, že nedostatečně hodnotil výpovědi svědků, a že důkazy v rozporu se zákonem neprovedl, žalovaný uvedl, že podle § 52 správního řádu, jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není návrhy účastníků vázán, resp. vždy provede důkazy, které jsou ke zjištění stavu věci potřebné. Podle § 36 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Žalobkyně údajně v řízení „navrhovala“ svědectví paní M. a paní R. Paní M. pak byla k ústnímu jednání jako svědek řádně předvolána, avšak k jednání se nedostavila. Při ústním jednání přestupková komise konstatovala, že *„Komise na slyšení svědkyně M. netrvá, neboť paní V. sama potvrdila ve své výpovědi pravdivost tvrzení, že její pes v minulosti kousl psa paní M. V té věci svou chybu uznala a škodu finančně nahradila. Pro rozhodování komise o slyšení svědka je podstatné, že paní M. nebyla přítomna přestupku, který je předmětem projednávání v tomto řízení“*. Žalobkyni navrhovaný důkaz, proto nebylo nutno provádět. Ohledně svědectví paní R., se zmínka o svědectví objevuje v odvolání žalobkyně ze dne 17. 2. 2014, tedy až po vydání rozhodnutí. Zmínka o pokousaném psu neznámého chovatele je uvedena v podání vysvětlení dne 12. 11. 2013. V zápise ze dne 5. 2. 2014 je pouze konstatováno, že v minulosti došlo ke kontaktu se psem paní R. Vzhledem k tomu, že ani paní R. nebyla na místě spáchání přestupku, považoval žalovaný její výpověď za nadbytečnou. Při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, výpovědi do protokolu dne 15. 1. 2014 a následně i dne 5. 2. 2014, žalobkyně nenavrhovala žádné důkazy ani k důkazům nic nenamítala. Rozhodující však bylo svědectví očitého svědka paní K.

Ohledně utrpěné škody žalobkyně, přestupková komise neshledala existenci nároku na přiznání náhrady škody, a to z důvodu zavinění škody porušením povinnosti stanovené vyhláškou samotnou žalobkyní, a proto odkázala žalobkyni na soud. Dodala, že nárok na náhradu škody má pouze ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda. Žádný jiný přestupek v tomto společném řízení však nebyl zjištěn, resp. byl zjištěn pouze přestupek, který spáchala žalobkyně.

Z výše uvedených důvodů žalovaný setrval na názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Žalobkyně nedaleko svého domu venčila dne 26. 10. 2013 kolem 20. hodiny své štěně západosibiřské lajky. Psa neměla přivázaného na vodítku. Ve stejnou dobu seděla poblíž domu na lavičce pod stromem se svým německým ovčákem i M. V., která měla svého psa

připoutaného na vodítku. Nepřipoutaná západosibiřská lajka se dostala do blízkosti německého ovčáka, který ji kousnul do tlamy.

S žalobkyní bylo zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku dle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť porušila vyhlášku města Bystřice, když na veřejném prostranství nevedla svého psa na vodítku.

S M. V. bylo zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku dle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích pro porušení téže vyhlášky, neboť na veřejném prostranství neměla svého agresivního, špatně ovladatelného psa opatřeného náhubkem. Dále bylo s M. V. zahájeno řízení pro podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tím, že v době od roku 2010 do 25. 10. 2013 opakovaně poslala svého psa se slovy „Vem si ho“ nebo „Vem si ji“ na žalobkyni nebo na jejího psa.

S J. V. bylo zahájeno řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 11. 2013 v době kolem 15:00 hodin křičel z okna domu č. p. X v ulici K Nesvačilům v Bystřici na žalobkyni „To Tě bude mrzet, připrav se na nejhorší.“.

V řízení se konalo dne 15. 1. 2014 ústní jednání. Žalobkyně při něm uvedla, že se jedná o střet soukromého a veřejného práva, její psi se v inkriminovanou dobu pohybovali na pozemku soukromém, nikoli na veřejném prostranství. J. V. vypověděl, že žalobkyně nepovoleně fotila jeho ženu, paní V., která přišla domů vyděšená. Proto na žalobkyni zakřičel z okna, že už to přehnala a že ji to bude mrzet. Je po infarktu a psi žalobkyně ho děsí. Nakonec se ale žalobkyni při ústním jednání omluvil za pokřik z okna. M. V. jednání jí kladené za vinu popřela, nikdy svého psa na žalobkyni nepoštvála. K incidentu pokousání psa uvedla, že žalobkyně vyšla z domu se psem bez vodítka, pes jí utekl a přiběhl k ní a jejímu psovi, který byl na vodítku a bez náhubku. Vše se odehrálo rychle. Ve tmě nebylo vůbec jasné, k čemu došlo. Po chvíli přišla žalobkyně s tím, že pes paní V. prokousl tvář jejímu psovi. Náhradu škody za ošření psa nebyla ochotna zaplatit, neboť pokousání bylo zapříčiněno tím, že pes žalobkyně nebyl na vodítku. M. K., přímý svědek incidentu pokousání psa, vypověděla již známé skutečnosti a dodala, že psi žalobkyně běhají volně – bez vodítka každý den, nadto se nenacházejí ani v bezpečném dosahu majitelky.

Orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 5. 2. 2014 uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit tím, že dne 26. 10. 2013 kolem 20:00 hodin v rozporu s povinností, která je stanovena vyhláškou města Bystřice, již se stanovují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství města Bystřice, nevedla svého psa na vodítku na prostranství veřejně přístupném v blízkosti domu č. p. X v ulici K Nesvačilům, 275 51 Bystřice, přičemž v důsledku tohoto zanedbání povinnosti se pes dostal do kontaktu s jiným psem a utrpěl zranění, jež si vyžádalo lékařské, veterinární ošetření s finančně vyjádřenou a prokázanou škodou ve výši 1.117 Kč. Za přestupek jí komise uložila pokutu ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve stejné výši. Se svým nárokem na náhradu majetkové škody byla žalobkyně dle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích odkázána na soud. Orgán prvního stupně v odůvodnění uvedl, že vlastnické právo k domu č. p. X v ulici K Nesvačilům a k němu přilehlým pozemkům náleží patnácti vlastníkům. Tyto nemovitosti jsou situovány v zástavbové, sídlištní části města Bystřice. Pozemky slouží jako přístupové k bytovce č. X, kolem je objízdná

komunikace, nejsou oploceny, jsou veřejnosti přístupné, nic nebrání ostatním občanům pozemkem procházet. Místo není opatřeno označením soukromý majetek ani oplocením. Za pokousání svého psa je plně odpovědná žalobkyně, proto jí nemůže být přiznána náhrada uplatněné škody.

Dalším výrokem téhož rozhodnutí komise zastavila řízení proti M. V. o spáchání přestupku, kterého se měla dopustit tím, že nezvládla svého špatně ovladatelného německého ovčáka, ke kterému přiběhla záposibiřská lajka, kterou kousl. Dále komise zastavila řízení o přestupku M. V., kterého se měla dopustit tím, že opakovaně posílala svého psa se slovy „vem si ji“ na žalobkyni. Dalším výrokem komise zastavila řízení o přestupku J. V., kterého se měl dopustit tím, že křičel z okna na žalobkyni „to tě bude mrzet, připrav se na nejhorší“.

Žalobkyně toto rozhodnutí, resp. pouze výrok o své vině napadla odvoláním, ve kterém namítla, že předmětný pozemek se nenachází v zástavbové sídlištní části města, nýbrž v části okrajové. Pozemek není veřejným prostranstvím, neboť slouží pouze vlastníkům domu č. p. X jako zahrádka. Uzavření pozemku naznačuje pozemní komunikace, ze které není možný přístup v důsledku vysokého mezního spádu ukončeného svodidly a nepropustnou zelení, na druhé straně je ohraničen řadou plechových garáží, studnou, udírnou apod., což signalizuje soukromé vlastnictví a účel užívání. Z definice veřejného prostranství uvedené v zákoně o obcích je patrné, že není důležité vlastnictví pozemku, ale funkce, kterou plní. Město Bystřice předmětný pozemek neprohlásilo za veřejné prostranství. Pokousání psa se odehrálo na soukromém pozemku, tedy v režimu soukromého práva. Dále brojila proti posouzení agresivity psa M. V. V závěru uvedla, že příčinou incidentu nebyla skutečnost, že by její pes byl venčen na soukromém pozemku bez náhubku a na volno, ale agresivita psa paní V.

Žalovaný odvolání posoudil jako odvolání směřující pouze proti výroku o vině žalobkyně a náhradě škody, nikoli ostatním výrokům o zastavení řízení proti jiným osobám. Odvolání zamítl a napadené výroky rozhodnutí prvního stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že sama žalobkyně doznala, že její pes nebyl v inkriminovanou dobu na vodítku. Pouze z boku domu č. p. X je omezeno parkování, není ovšem omezen pohyb osob na druhé straně domu, tj. na pozemku parc. č. X, na kterém došlo k incidentu. Dům č. p. X a okolní pozemek je součástí sídlištní zástavby. Na veřejnost pozemku nemá vliv to, zda je ohraničen svodidly, garážemi, studnou a udírnou. Rozhodné je, zda pozemek je, resp. není užíván i jinými osobami než žalobkyní. Podstatné pro posouzení charakteru pozemku je pouze to, zda je bez omezení volně přístupný komukoli. Skutečnost, že ostatními osobami není pozemek, který je svým charakterem veřejným prostranstvím, reálně užíván, ale jen jeho vlastníkem, nemá na charakter pozemku žádný vliv, resp. nečiní z něj pozemek jiné povahy. Požadavek žalobkyně na rozlišení, zda je prostor využíván neomezeným okruhem uživatelů, je pro vyhodnocení charakteru pozemku irelevantní. Na předmětném pozemku není žádným způsobem omezen volný pohyb osob. Využívají ho bez omezení jednak všichni vlastníci a nelze vyloučit ani pohyb jiných osob, a to nejen těch, které například navštíví některého z vlastníků, ale i osob okolojdoucích, neboť pozemek není nijak oplocen, na jeho okraji se nenachází žádné upozornění, že jde o pozemek soukromý, kam je vstup zakázán. Jeho veřejnost není tedy omezena. Jde tedy o veřejné prostranství.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobkyni dne 7. 4. 2014. Žaloba byla doručena soudu dne 4. 6. 2014. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobkyně ani žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem oba souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Zdejší soud rozsudkem ze dne 6. 4. 2016, č. j. 51 A 6/2014 – 44, rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost způsobenou nedostatkem důvodů, když dospěl k závěru, že žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí orgánu prvního stupně v rozsahu odvolacích námitek a neměl řádně podložen závěr o tom, že by se paní V. nedopustila přestupku. Tímto postupem mohl vzniknout mezi posouzením jednání žalobkyně a jednání paní V. nedůvodný rozdíl.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že dostal své povinnosti dle § 89 odst. 2 správního řádu a přezkoumal rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 As 95/2016 – 22, rozsudek zdejšího soudu zrušil. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně v odvolání napadla pouze výrokovou část rozhodnutí týkající se uznání její viny ze spáchání přestupku. Výrok o vině paní V. žalobkyní v odvolání napaden nebyl a ani napaden být nemohl. I kdyby žalobkyně napadla výrok o zastavení přestupkového řízení vedeného proti paní V., nebylo by takové odvolání přípustné, neboť žalobkyně nemá ohledně tohoto výroku odvolací práva. Námitka popisující chování po spáchání přestupku uvedená žalobkyní v odvolání neměla na výrok o vině žalobkyně vliv.

Soud, vázán právním názorem vysloveným ve shora uvedeném zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), v novém projednání věci přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud předně konstatuje, že žalobkyně má právo podat odvolání, potažmo žalobu pouze do výroku o její vině a do výroku o náhradě jí uplatněné škody, nikoli do výroku o zastavení řízení jiných účastníků (srov. § 81 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích). Dále soud upozorňuje, že předmětem řízení, resp. výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je skutek – přestupek žalobkyně, který měla spáchat tím, že nevedla svého psa na vodítku na veřejném prostranství. Předmětem správního řízení, tedy ani předmětem soudního přezkumu, není incident pokousání psa žalobkyně psem M. V.

Žalobkyně v žalobě na straně 1 uvedla, že se žádného přestupku nedopustila, neboť učinila veškerá preventivní opatření k zajištění štěněte, a to zejména označením světelným obojkem, pravidelným výcvikem na cvičišti, socializací, elektrickým obojkem - prodlouženým vzdušným vodítkem, které nedovolí zvířeti svévolně při jakémkoli pudovém a instinktivním chování opustit blízkost majitele; na straně 2 uvedla: *„I přesto, že štěně západosibiřské lajky nebylo vedeno na vodítku, ale opatřeno světelným*

*obojkem, a ve výcviku s el. obojkem ...“ a na straně 3: „Příčinou vzniklého incidentu tedy nebyla skutečnost, že by pes žalobce byl venčen na soukromém pozemku bez náhubku a na volno, ale agresivní pes paní V.“. Soud k této námitce konstatuje, že sama žalobkyně uvádí opakovaně (a to i v žalobě), že její pes nebyl v inkriminovanou dobu na vodítku, byl opatřen pouze světelným obojkem. Skutečnost, že by byl její pes opatřen také elektrickým vodítkem, nikde jednoznačně netvrdí, uvádí pouze při vykreslení socializace psa, že pes byl ve výcviku s elektrickým obojkem. Nadto ve spise založeném úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 12. 11. 2013, č. j. KRPS-369761-3/PŘ-2013-010110, sepsaném na Krajském ředitelství policie Středočeského kraje, územním odboru Benešov, obvodním oddělení Benešov žalobkyně uvedla, že *byla se svým psem na procházce nedaleko svého bydliště, byla již tma, proto měl její pes blikající obojek a pobíhal volně bez vodítka, jelikož se jedná o štěně mírumilovné povahy*. Je tedy zcela evidentní, že žalobkyně svého psa na vodítku (ani elektrickém) v inkriminovanou dobu nevedla.*

Námitku, že žalovaný nevěnoval pozornost neuveřejnění vyhlášky na internetových stránkách a úřední desce města Bystřice, soud má za nedůvodnou, neboť žalovaný se s touto námitkou (nadto správně) vypořádal ve svém rozhodnutí na straně 3 a 4.

Námitku, že se správní orgán nedostatečně zabýval otázkou doby incidentu pokousání jejího psa, má soud za zcela lichou. Vyhláška města Bystřice nelimituje povinnost vést psa při pohybu na veřejném prostranství na vodítku světelnými podmínkami.

Námitku, že správní orgán chybně a nedostatečně hodnotil výpovědi svědků, neboť její pes nevyběhl z domu, ale byl na venčení mimo oblast soukromých pozemků a až při poklidném návratu došlo k napadení, má soud rovněž za lichou. Skutkový stav je nesporný. Skutečnost, zda se incident stal při návratu z venčení, či při vycházení z domu, je pro spáchání přestupku porušení povinnosti vést psa na veřejném prostranství na vodítku zcela irelevantní.

Námitku, že se správní orgán nesprávně opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 5 As 21/2007 - 99, a nezohledňuje skutečnost, že soukromý pozemek je vymezen z jedné strany plotem, z druhé strany uzavřen valem, z třetí strany plechovými garážemi a čtvrtá strana nese tabulku „P“ se šipkami vpravo a vlevo s dovětkem „pouze pro vlastníky domu“ a nejde tedy o veřejné prostranství, považuje soud za nedůvodnou. Podle soudu je pozemek, na kterém se incident pokousání psa stal a na němž žalobkyně nevedla svého psa na vodítku, veřejným prostranstvím.

Pojem veřejné prostranství je definován § 34 zákona o obcích. Stejnou definici veřejného prostranství obsahuje v článku 2 vyhláška města Bystřice. Veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Obecným užíváním (usus publicus) lze rozumět užívání věci, odpovídající jejímu určení a nevylučující stejného užívání ostatních (Slovník veřejného práva, Sv. II. Brno, 1932, str. 991).

Současná právní teorie i praxe chápe pojem „veřejné užívání“ jako užívání všeobecně přístupných materiálních statků předem neomezeným okruhem uživatelů. Musí jít o takové užívání, které odpovídá povaze a účelu statku a které nevylučuje z obdobného užívání téhož statku jiné, byť i jen potencionální uživatele. Podle teorie jsou veřejná prostranství, jako materiální statek, jedním z možných předmětů veřejného užívání, mezi

něž patří zejména voda, pozemní komunikace, krajina, les, ovzduší, některé druhy energií a kmitočtové spektrum.

Za veřejné prostranství lze tedy považovat každý prostor, který je přístupný všem bez omezení, tj. slouží obecnému užívání. Slovní spojení „a další prostory přístupné bez omezení“ obsažená v tomto ustanovení, je nutné vykládat tak, že nejde o jakékoliv prostory, tj. „jiné prostory“, ale že jde o prostranství, mající obdobný charakter jako „náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň“. Je to tedy veřejně přístupný prostor umožňující volný přístup a průchod, bez ohledu na to, kdo je jeho vlastníkem, za předpokladu, že tento prostor je bez omezení přístupný blíže neurčené skupině obyvatelstva (tedy bez předem vymezeného a omezeného účelového určení, který by dovoľoval jeho užívání jen omezené skupině osob za určitým, předem stanoveným účelem). Prostor, splňující zákonné znaky veřejného prostranství, je veřejným prostranstvím ex lege.

Oba správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že tento pozemek je každému přístupný. S tímto tvrzením se soud ztotožňuje. Ostatně sama žalobkyně na straně 2 žaloby souhlasí s tvrzením, že na pozemku není volný pohyb osob omezen, využívají ho bez omezení všichni vlastníci domu a nelze vyloučit pohyb jiných osob. Předmětný pozemek je ve vlastnictví cca patnácti fyzických osob. Jeho přístupnost však není nijak omezena, pozemek není oplocen. Pozemky okolo domu č. p. X v ulici K Neumětelům jsou každému přístupné bez omezení, nejsou chráněny plotem (na jedné straně bezprostředně sousedící vyvýšená silnice, na druhé straně řada garáží, na straně třetí plot - nejsou dostatečným omezením ke vstupu na pozemek). Vlastníci nedávají veřejnosti najevo svou (potenciální) vůli, že tento pozemek chtějí užívat pouze oni sami. Tabulí na parkovišti „P – pouze pro vlastníky domu“ je vyznačeno toliko to, že na parkovišti nemají parkovat osoby nevlastníci byty v předmětném domě. K problematice vymezení veřejného prostranství srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2005, č. j. 5 As 49/2004 – 77, dle kterého *podstatné pro posouzení charakteru tohoto pozemku je to, zda je bez omezení volně přístupný komukoli*.

K námitce, že správní orgány neprovedly výsledky navržených svědkyň paní M. a paní R., soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně je důvod neprovedení výsledku paní M. patrný, přičemž soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje, Paní M. nebyla incidentu osobně přítomna a navíc paní V. skutečnost, že její pes v minulosti pokousal jiného psa, doznala. Výslech svědkyně R. navrhla žalobkyně až v odvolání. Žalovaný se sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomuto důkaznímu návrhu explicitně nevyjádřil, což by bylo možné považovat za vadu řízení, avšak pouze za předpokladu, že by tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. To však soud neshledal, neboť měla-li paní R. dosvědčit, že se pes paní V. v minulosti dostal do konfliktu s jejím psem, není o této skutečnosti pochyb, neboť jak plyne z protokolu sepsaného dne 5. 2. 2014, panovala mezi účastníky shoda v tom, že vlčák paní V. se v minulosti dostal do konfliktu se psem paní R. Soud proto také tuto námitku hodnotí jako nedůvodnou.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který

byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 28. února 2017 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost vyhotovení:
Pavlína Švejdová